

Nr 150.

Av herr **Öhman m. fl.**, om upphävande av kaffetullen.

Då kaffetullen vid 1922 års riksdag på förslag av socialdemokratiska regeringen höjdes från 12 till 50 öre, framhölls som ursäkt för denna fyrdubbling av en klar finanstull, som drabbar de allra fattigaste folkgrupperna i landet, att åtgärden, som tillkommit i finansiellt nödläge, skulle bli *provisorisk* och att man snarast möjligt borde återgå till gamla tullsatserna.

Vid förhöjningen var grundtalet för inkomst- och förmögenhetsskatten 175. På den tiden ansågo frisinna ledamöter (se II K. protokoll 1922), att man hellre borde höja skattetalet till 200 än att höja kaffetullen. Vid årets riksdag räknar budgetplanen med ett grundtal för inkomst- och förmögenhetsskatten av 140.

Det synes då som om de löften, som tidigare givits av riksdagen och dess bevillningsutskott, nu borde utan vidare uppfyllas.

Ännu fram till 1921 års riksdag var även socialdemokratiska partiet motståndare till att den fattiges kaffepanna skulle sanera statsfinanserna. Dåvarande ordförande för deras riksdagsgrupp yttrade i anledning av högerns försök att höja kaffetullen till 80 öre vid 1921 års riksdag:

”Jag måste bestämt säga, att skall man höja de indirekta skatterna, är kaffetullen en av de minst tålda och en som alldeles säkert trycker ganska hårt — — — — det ligger något motbjudande och betryckande uti att just den drycken skall beskattas. Och att en sådan skatt blir i väsentlig mån tryckande, det kan förvisso inte bestridas — — — —

Det är något orimligt att — — — — dessa pengar skall uttagas genom en ny konsumtionsskatt, som främst går ut över den fattige. Det skall hans kaffepanna släppa till. Ett sådant tillvägagångssätt strider fullkomligt mot min uppfattning om vad som är rikspolitik.” — — — —

I varje fall måste det strida mot en riktig och klar arbetarpolitik. Med den — genom oriktig ”rikspolitik” — genomförda förhöjningen av kaffetullen 1922 har sedermera under åren 1923—1928, alltså under 6 år, uttagits 116 miljoner kronor av de fattigaste folkgrupperna. Detta har ”den fattiges kaffepanna fått släppa till”.

Kommunistiska riksdagsgruppen har varje år krävt slopande av kaffetullen. Hittills har endast vunnits, att riksdagen sänkt kaffetullen vid ett

par tillfällen, så att den nu utgår med 30 öre per kg. Vid en kaffekonsumtion av 40 miljoner kg. är detta fortfarande en orättfärdig utsugning med 12 miljoner kronor om året av "de små stugornas folk" på denna enda konsumtionsartikel!

Vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta upphäva tullsatserna för de varuslag, som falla under rubrikerna 73—74 i gällande tulltaxa.

Stockholm den 20 januari 1930.

<i>Oscar Öhman.</i>	<i>Viktor Herou.</i>	<i>Aug. Spångberg.</i>
<i>Verner Karlsson.</i>	<i>K. Kilbom.</i>	<i>Edoff Andersson.</i>
<i>Nils Flyg.</i>		<i>J. P. Dahlén.</i>